

Vedtaget af Folketinget ved 3. behandling den 2. februar 2012

Forslag

til

Lov om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger samt administrativt samarbejde på beskatningsområdet¹⁾

Kapitel 1

Gennemførelse af Rådets direktiv 2010/24/EU om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger

§ 1. Der ydes efter reglerne i dette kapitel bistand til stater, der er medlem af Den Europæiske Union, til inddrivelse af alle fordringer i henhold til artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010, der er optaget som bilag 1 til denne lov.

§ 2. Skatteministeren udpeger den eller de myndigheder, der kan fremsætte eller modtage anmodning om bistand i medfør af direktivet (kontaktmyndighed).

Kapitel 2

Gennemførelse af Rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF

§ 3. Der ydes efter reglerne i dette kapitel bistand i skattesager til stater, der er medlem af Den Europæiske Union, vedrørende alle former for skatter, der opkræves af eller på vegne af en medlemsstat eller en medlemsstats territoriale eller administrative underenheder, herunder lokale myndigheder, jf. artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011, der er optaget som bilag 2 til denne lov.

§ 4. Skatteministeren udpeger den eller de myndigheder, der kan fremsætte eller modtage anmodning om bistand i medfør af direktivet (kontaktmyndighed).

§ 5. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om udveksling af oplysninger m.v. efter direktivet.

Kapitel 3

Ikrafttræden m.v.

§ 6. § 1, § 2, den ved § 8, nr. 1, foreslåede affattelse af skattekontrollovens § 3 A, stk. 1-7, § 8, nr. 2-6 og 8, § 9, § 10, § 11, nr. 2, § 12, § 13, nr. 1, og § 14 træder i kraft den 15. februar 2012. Samtidig ophæves lov om gensidig bistand ved inddrivelse af visse EF-fordringer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 778 af 16. september 2002. Eksisterende ejere og medlemmer af og deltagere i selskaber m.v., kommanditselskaber og partnerselskaber, jf. skattekontrollovens § 3 A, stk. 1-3, som affattet ved denne lovs § 8, nr. 1, skal inden den 1. april 2012 skriftligt underrette selskabet m.v. om deres identitet.

Stk. 2. §§ 3-5, § 8, nr. 7, § 11, nr. 1, og § 13, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 2013. Samtidig ophæves lov om gensidig bistand inden for området direkte skatter mellem stater, der er medlem af De europæiske Fællesskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1016 af 24. oktober 2005.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af den ved § 8, nr. 1, foreslåede affattelse af skattekontrollovens § 3 A, stk. 8.

§ 7. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

§ 8. I skattekontrolloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 819 af 27. juni 2011, som ændret ved § 117 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, § 2 i lov nr. 462 af 12. juni 2009, § 19 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, § 4 i lov nr. 1560 af 21. december

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger, EU-Tidende 2010, nr. L 84, side 1, og Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF, EU-Tidende 2011, nr. L 64, side 1.

2010 og § 10 i lov nr. 1382 af 28. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. § 3 A affattes således:

»§ 3 A. Selskaber m.v. omfattet af selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 2-6, skal føre en fortegnelse over samtlige ejere og medlemmer. Nye ejere og nye medlemmer skal senest 2 uger efter henholdsvis ejerskabets og medlemskabets opståen skriftligt underrette selskabet m.v. om deres identitet.

Stk. 2. Kommanditselskaber omfattet af § 2, stk. 2, i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder skal føre en fortegnelse over alle komplementarer og kommanditister i kommanditselskabet. Nye deltagere skal senest 2 uger efter ejerskabets opståen skriftligt underrette selskabet om deres identitet.

Stk. 3. Partnerselskaber omfattet af selskabslovens kapitel 21 skal føre en fortegnelse over alle deltagere i partnerselskabet. Nye deltagere skal senest 2 uger efter ejerskabets opståen skriftligt underrette selskabet om deres identitet.

Stk. 4. Trustees og administratorer af truster og andre lignende retlige arrangementer skal være i besiddelse af identitetsoplysninger om andre trustees og administratorer og stiftere samt identitetsoplysninger om modtagere og mulige modtagere af uddelinger fra trusten m.v. 1. pkt. finder ikke anvendelse, for så vidt angår mulige modtagere af uddelinger til almenvelgørende eller på anden måde almennyttige formål. 1. pkt. finder kun anvendelse, når trustee eller administrator er bosiddende eller hjemmehørende i Danmark eller virksomheden udøves fra et fast driftssted i Danmark.

Stk. 5. Identitetsoplysningerne efter stk. 1-4 skal omfatte fuldt navn, adresse, hjemland og personnummer (cpr-nr.) Har den person, hvorom der skal foreligge identitetsoplysninger, ikke cpr-nr., men virksomhedsnummer (cvr-nr.), oplyses cvr-nr. Har personen heller ikke cvr-nr., men stamnummer som erhvervsdrivende (SE-nr.), oplyses dette. Har personen hverken cpr-nr., cvr-nr. eller SE-nr., oplyses fødselsdatoen, når den pågældende er en fysisk person, og et eventuelt skatteidentifikationsnummer (TIN-nr.) i hjemlandet.

Stk. 6. Oplysningerne som nævnt i stk. 1-5 skal opbevares i mindst 5 år fra udgangen af det indkomstår, oplysningerne vedrører.

Stk. 7. Selskaber omfattet af selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, skal vedlægge selvangivelsen oplysninger som nævnt i stk. 5 om dem, der i indkomståret har besiddet mindst 5 pct. af selskabskapitalen eller har rådet over mindst 5 pct. af den samlede stemmевærdi i selskabet, jf. dog stk. 6.

Stk. 8. Stk. 7 finder ikke anvendelse, hvis selskabet har registreret oplysningerne i ejerregisteret efter selskabslovens § 58.«

2. § 6 B, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Personer, som skal afgive oplysninger efter stk. 1, og som ejer mindst 25 pct. af selskabskapitalen eller råder over mere end 50 pct. af den samlede stemmевærdi i et selskab som nævnt i selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 eller 2, skal tillige oplyse om væsentlige økonomiske aftaler, der i

indkomståret er indgået eller ændret mellem det selskab, som den pågældende behersker, og den pågældende selv eller en samlevende ægtefælle.«

3. I § 6 B indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ejerforholdet eller rådeforholdet som nævnt i stk. 2 opgøres efter aktieavancebeskatningslovens § 4, stk. 1, 3. pkt., og stk. 2 og 3.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

4. I § 9, stk. 1, ændres »§ 3 A, stk. 1 og 3« til: »§ 3 A, stk. 1-4 og 6 og 7«, og efter »§ 8 U, stk. 1 og 3« indsættes: », § 8 X, stk. 1«.

5. I § 9 A, stk. 1, indsættes efter »§ 8 V«: », § 8 X, stk. 1«, og i *stk. 3* indsættes efter »8 V«: », 8 X, stk. 1«.

6. I § 10 A, stk. 5, og **§ 10 B, stk. 3,** ændres »§ 3 A, stk. 2« til: »§ 3 A, stk. 5«.

7. § 11 affattes således:

»§ 11. Told- og skatteforvaltningen afgiver oplysninger til og modtager oplysninger fra de kompetente myndigheder på Færøerne, i Grønland og i fremmede stater og områder i overensstemmelse med bestemmelserne i:

- 1) Rådets direktiv 2003/48/EF om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger eller andre ordninger vedrørende dette direktiv.
- 2) Rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF.
- 3) En dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Færøerne, Grønland, den pågældende fremmede stat eller det pågældende fremmede område.
- 4) En administrativt indgået aftale om administrativ bistand i skattesager mellem Danmark og Færøerne, Grønland, den pågældende fremmede stat eller det pågældende fremmede område.
- 5) Enhver anden international overenskomst eller konvention tiltrådt af Danmark, som omhandler administrativ bistand i skattesager.

Stk. 2. Når told- og skatteforvaltningen afgiver oplysninger efter Rådets direktiv 2003/48/EF om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger eller andre ordninger vedrørende dette direktiv, finder § 8 X, stk. 5, anvendelse.

Stk. 3. Skatteministeren fastsætter regler om behandlingen af sager, hvori told- og skatteforvaltningen modtager en anmodning om oplysninger fra en kompetent myndighed på Færøerne, i Grønland, i en fremmed stat eller et fremmed område eller sender oplysninger til en sådan kompetent myndighed på et grundlag som nævnt i stk. 1, nr. 2-5.«

8. I § 14, stk. 2, ændres »§ 3 A, stk. 1 og 3,« til: »§ 3 A, stk. 1-4 og 6 og 7,«, og efter »§ 8 U, stk. 1 og 3« indsættes: », § 8 X«.

§ 9. I lov om den skattemæssige behandling af gevinst og tab ved afståelse af aktier m.v. (aktieavancebeskatningslo-

ven), jf. lovbekendtgørelse nr. 796 af 20. juni 2011, som ændret ved § 1 i lov nr. 624 af 14. juni 2011, § 1 i lov nr. 1380 og § 3 i lov nr. 1382 begge af 28. december 2011, foretages følgende ændring:

1. I § 39, stk. 3, 1. pkt., ændres »2008/55/EF af 26. maj 2008« til: »2010/24/EU af 16. marts 2010«.

§ 10. I lov om indskud på etableringskonto og iværksætterkonto, jf. lovbekendtgørelse nr. 1012 af 5. oktober 2006, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1343 af 19. december 2008 og § 1 i lov nr. 174 af 4. marts 2011 og senest ved § 5 i lov nr. 1380 af 28. december 2011, foretages følgende ændring:

1. I § 7, stk. 11, 12. pkt., ændres »2008/55/EF af 26. maj 2008« til: »2010/24/EU af 16. marts 2010«.

§ 11. I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1403 af 7. december 2010, som ændret bl.a. ved § 5 i lov nr. 254 af 30. marts 2011 og senest ved § 5 i lov nr. 1382 af 28. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 62 D, stk. 3, og § 88, stk. 2, 1. pkt., ændres »77/799/EØF af 19. december 1977« til: »2011/16/EU af 15. februar 2011«.

2. I § 73 E, stk. 3, 1. pkt., ændres »2008/55/EF af 26. maj 2008« til: »2010/24/EU af 16. marts 2010«.

§ 12. I lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter (kursgevinstloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 916 af 19. august 2011, som ændret ved § 6 i lov nr. 1382 af 28. december 2011, foretages følgende ændring:

1. I § 38, stk. 3, 1. pkt., ændres »2008/55/EF af 26. maj 2008« til: »2010/24/EU af 16. marts 2010«.

§ 13. I lov om merværdiafgift (momsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 287 af 28. marts 2011, som ændret ved lov nr. 1134 af 4. december 2009 og § 9 i lov nr. 1382 af 28. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 52 a, stk. 4, ændres »76/308/EØF« til: »2010/24/EU af 16. marts 2010«.

2. I § 52 a, stk. 4, ændres »77/799/EØF« til: »2011/16/EU af 15. februar 2011«.

§ 14. I lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven), som ændret ved § 3 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 15 i lov nr. 1278 af 16. december 2009, § 2 i lov nr. 159 af 16. februar 2010 og § 14 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændring:

1. § 19 ophæves.

Folketinget, den 2. februar 2012

MOGENS LYKKETOFT

/ John Dyrby Paulsen

RÅDETS DIREKTIV 2010/24/EU**af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (Offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 31. marts 2010)**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 113 og 115, under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, efter en særlig lovgivningsprocedure og ud fra følgende betragtninger:

(1) Gensidig bistand mellem medlemsstaterne til inddrivelse af hinandens og Unionens fordringer i forbindelse med visse skatter og andre foranstaltninger bidrager til at sikre et velfungerende indre marked. Den sikrer fiskal neutralitet og har gjort det muligt for medlemsstaterne at afskaffe de diskriminerende beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner, som var udformet for at hindre svig og budgetmæssige tab.

(2) Der blev først fastlagt ordninger om gensidig bistand ved inddrivelse i Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med foranstaltninger, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, samt af landbrugsimportafgifter og told. Direktivet og dets ændringsretsakter blev kodificeret ved Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger.

(3) Disse ordninger udgør et første skridt mod bedre procedurer for inddrivelse i Unionen, idet de harmoniserer gældende nationale regler, men de har imidlertid vist sig utilstrækkelige til at opfylde kravene i det indre marked, som det har udviklet sig de seneste 30 år.

(4) For bedre at beskytte medlemsstaternes finansielle interesser og det indre markeds neutralitet er det nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for gensidig bistand til inddrivelse til at omfatte fordringer i forbindelse med skatter og afgifter, der endnu ikke er omfattet af gensidig bistand til inddrivelse, mens det med henblik på at imødekomme det stigende antal anmodninger om bistand og opnå bedre resultater er nødvendigt at gøre bistanden mere effektiv og lettere at anvende i praksis. For at opfylde disse mål er væsentlige tilpasninger nødvendige, og det vil ikke være tilstrækkeligt blot at foretage en ændring af det eksisterende direktiv 2008/55/EF. Nævnte direktiv bør derfor ophæves og erstattes af en ny retsakt, der bygger på de resultater, der er opnået gennem direktiv 2008/55/EF, men som fastsætter klarere og mere præcise regler, hvor det er nødvendigt.

(5) Klarere regler ville kunne fremme en mere omfattende informationsudveksling mellem medlemsstaterne. De ville endvidere kunne sikre, at alle juridiske og fysiske personer i Unionen er omfattet, idet der tages hensyn til det stadigt voksende spektrum af retlige former, herunder ikke blot traditionelle former som truste og fonde, men til alle de nye instrumenter, der kan oprettes af skatteyderne i medlemsstaterne. De ville desuden kunne gøre det muligt at tage hensyn til alle de former, som fordringer fra de offentlige myndigheder i forbindelse med skatter, afgifter, bidrag, tilbagebetalinger og interventioner kan antage, herunder samtlige pengekrav mod den berørte skatteyder eller en tredjepart, og som træder i stedet for hovedkravet. Klarere regler er nødvendige især for bedre at definere alle de berørte parter rettigheder og forpligtelser.

(6) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence til at beslutte, hvilke inddrivelsesforanstaltninger der skal være tilgængelige i deres nationale lovgivning. Det er imidlertid nødvendigt at sikre, at hverken forskelle mellem nationale love eller manglende koordinering mellem de kompetente myndigheder forhindrer, at ordningen for gensidig bistand i henhold til dette direktiv fungerer gnidningsløst.

(7) Gensidig bistand kan bestå af følgende: Den bistandssøgte myndighed kan meddele den bistandssøgende myndighed de oplysninger, den har brug for til inddrivelse af fordringer, der er opstået i den bistandssøgende medlemsstat, og give den betalingspligtige meddelelse om ethvert dokument vedrørende sådanne fordringer, der hidrører fra den bistandssøgende medlemsstat. Den bistandssøgte myndighed kan også efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed inddrive fordringer, som er opstået i den bistandssøgende medlemsstat, eller træffe retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelse af disse fordringer.

(8) Vedtagelse af en ensartet akt til anvendelse i forbindelse med eksekutionsforanstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat samt vedtagelse af en ensartet standardformular for meddelelse af akter og afgørelser vedrørende fordringen skulle løse de problemer med anerkendelse og oversættelse af akter fra andre medlemsstater, som i høj grad bidrager til den manglende effektivitet i de nuværende ordninger om bistand.

(9) Der bør skabes et retsgrundlag for udveksling af oplysninger om specifikke tilbagebetalinger af skat uden forudgående anmodning. Af hensyn til effektiviteten bør det ligeledes gøres muligt for skatteembedsmænd fra en medlemsstat at være til stede ved eller deltage i administrative undersøgelser i en anden medlemsstat. Der bør sikres mere direkte udveksling af oplysninger mellem tjenester med henblik på hurtigere og mere effektiv bistand.

(10) I lyset af den øgede mobilitet i det indre marked og restriktionerne i traktaten og anden lovgivning om de garantier, som skatteydere, der ikke er etableret på det nationale område, kan kræve, bør mulighederne for at anmode om inddrivelses- eller retsbevarende foranstaltninger i en anden medlemsstat udvides. Da fordringens alder er en afgørende faktor, bør det være muligt for medlemsstaterne at anmode om gensidig bistand, selv hvis de nationale inddrivelsesmuligheder endnu ikke er udtømt, bl.a. når anvendelsen af sådanne procedurer i den bistandssøgende medlemsstat ville give anledning til uforholdsmæssigt store vanskeligheder.

(11) En generel forpligtelse til at meddele anmodninger og dokumenter i digital form og via elektroniske netværk med præcise regler om anvendelse af sprog i anmodninger og dokumenter burde give medlemsstaterne mulighed for at behandle anmodninger hurtigere og lettere.

(12) Under inddrivelsesproceduren i den bistandssøgte medlemsstat kan fordringen, meddelelsen fra myndighederne i den bistandssøgende medlemsstat eller den akt, der giver mulighed for eksekution heraf, anfægtes af den berørte person. Det bør fastsættes, at den berørte person i sådanne tilfælde bør indbringe sagen for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, og at den bistandssøgte myndighed bør suspendere eksekutionsproceduren, indtil der foreligger en afgørelse fra den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, medmindre den bistandssøgende myndighed anmoder om andet.

(13) Med henblik på at tilskynde medlemsstaterne til at afsætte tilstrækkelige midler til inddrivelse af andre medlemsstaters fordringer bør den bistandssøgte medlemsstat kunne inddrive de omkostninger, der er forbundet med inddrivelsen, fra den betalingspligtige.

(14) Effektivitet vil bedst kunne opnås, hvis den bistandssøgte myndighed i forbindelse med eksekution af en anmodning om bistand kan anvende de beføjelser, den har i henhold til sin nationale lovgivning om fordringer i forbindelse med de samme eller lignende skatter eller afgifter. Hvis der ikke findes en lignende skat eller afgift, vil den mest hensigtsmæssige procedure være den, der er fastsat i den bistandssøgte medlemsstats lovgivning om fordringer i forbindelse med personlig indkomstskat. Denne anvendelse af national lovgivning bør som hovedregel ikke finde anvendelse på fortrinsstillingen for fordringer, der er

opstået i den bistandssøgte medlemsstat. Det bør dog være muligt også at give fortrinsstilling for fordringer fra andre medlemsstater på grundlag af en aftale mellem de pågældende medlemsstater.

(15) For så vidt angår spørgsmål om forældelse, er det nødvendigt at forenkle de eksisterende regler ved at fastlægge, at en suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen generelt fastsættes i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgte medlemsstat, medmindre suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen ikke er mulig i henhold til den gældende lovgivning i den pågældende medlemsstat.

(16) Effektivitet kræver, at oplysninger, som meddeles i forbindelse med den gensidige bistand, kan anvendes til andre formål end dem, der er fastlagt i dette direktiv, i den medlemsstat, der modtager oplysningerne, såfremt dette er tilladt efter national lovgivning i såvel den medlemsstat, der udleverer oplysningerne, som den medlemsstat, der modtager oplysningerne.

(17) Dette direktiv bør ikke hindre opfyldelsen af en forpligtelse til at yde videregående bistand på grundlag af bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger.

(18) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

(19) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Unionens interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne.

(20) Målene for dette direktiv, nemlig tilvejebringelsen af en ensartet ordning for gensidig bistand ved inddrivelse i det indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor af hensyn til den nødvendige ensartethed og effektivitet bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(21) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder –

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastlægger regler for, hvorledes medlemsstaterne skal bistå ved inddrivelse i en medlemsstat af fordringer som omhandlet i artikel 2, der opstår i en anden medlemsstat.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på fordringer vedrørende:

- a) alle skatter og afgifter af enhver art, der opkræves af eller på vegne af en medlemsstat eller dens territoriale eller administrative underenheder, herunder lokale myndigheder eller på vegne af Unionen

- b) restitutioner, interventioner og andre foranstaltninger, der helt eller delvis finansieres under Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), herunder de beløb, der opkræves som led i disse foranstaltninger
- c) afgifter og told, der opkræves i medfør af den fælles markedsordning for sukker.

2. Dette direktivs anvendelsesområde omfatter:

- a) administrative sanktioner, bøder, gebyrer og tillægsgebyrer vedrørende fordringer, for hvilke der kan anmodes om gensidig bistand i overensstemmelse med stk. 1, og som pålægges af de administrative myndigheder, der har kompetence til at opkræve de pågældende skatter og afgifter eller foretage administrative undersøgelser herom, eller som bekræftes af administrative eller judicielle instanser på anmodning af disse administrative myndigheder
- b) gebyrer for attester og lignende dokumenter i forbindelse med administrative procedurer vedrørende skatter og afgifter
- c) renter og omkostninger i forbindelse med de fordringer, for hvilke der kan anmodes om gensidig bistand i overensstemmelse med stk. 1 eller med litra a) eller b) i nærværende stykke.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) obligatoriske socialsikringsbidrag, der skal indbetales til medlemsstaten eller en underenhed i medlemsstaten eller til socialsikringsinstitutioner, der er etableret i henhold til forvaltningsretlige bestemmelser
- b) gebyrer, der ikke er omhandlet i stk. 2
- c) skyldige beløb af aftaleretlig karakter, såsom betaling for almennyttige offentlige ydelser
- d) strafferetlige sanktioner, der pålægges på basis af offentlig retsforfølgning, eller andre strafferetlige sanktioner, der ikke er omfattet af stk. 2, litra a).

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »bistandssøgende myndighed«: et centralt forbindelseskantor, et forbindelseskantor eller en forbindelsesafdeling i en medlemsstat, som fremsætter anmodning om bistand vedrørende en af de i artikel 2 omhandlede fordringer
- b) »bistandssøgt myndighed«: et centralt forbindelseskantor, et forbindelseskantor eller en forbindelsesafdeling i en medlemsstat, hvortil en anmodning om bistand rettes
- c) »person«:
 - i) en fysisk person
 - ii) en juridisk person
 - iii) når der i henhold til gældende lovgivning er mulighed for det, en sammenslutning af personer, der kan indgå retshandler, men som ikke har status som juridisk person eller
 - iv) enhver anden retlig konstruktion uanset art og form, med eller uden status som juridisk person, der ejer eller forvalter aktiver, hvoraf der, herunder af indkomst afledt deraf, skal svares en af de skatter, der er omfattet af dette direktiv
- d) »ad elektronisk vej«: ved hjælp af edb-udstyr til behandling, herunder digital kompression, og lagring af data og ved anvendelse af kabel, radio, optisk teknologi eller andre elektromagnetiske midler
- e) »CCN-netværk«: den fælles platform, der er baseret på Common Communication Network (CCN), og som er udviklet af Unionen til alle elektroniske transmissioner mellem de kompetente myndigheder på told- og skatteområdet.

Artikel 4

Organisatoriske bestemmelser

1. Hver medlemsstat giver senest den 20. maj 2010 Kommissionen meddelelse om dens kompetente myndighed eller myndigheder (i det følgende benævnt »kompetent myndighed«) for så vidt angår dette direktiv og meddeler straks Kommissionen eventuelle ændringer heraf.

Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for de andre medlemsstater og offentliggør en liste over medlemsstaternes kompetente myndigheder i Den Europæiske Unions Tidende.

2. Den kompetente myndighed udpeger et centralt forbindelseskantor, som er hovedansvarligt for kontakter med andre medlemsstater i forbindelse med gensidig bistand, der hører under dette direktiv.

Det centrale forbindelseskantor kan også udpeges som ansvarligt for kontakter med Kommissionen.

3. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan udpege forbindelseskontorer, der er ansvarlige for kontakter med andre medlemsstater i forbindelse med gensidig bistand vedrørende en eller flere bestemte typer eller kategorier af de skatter og afgifter, der er omhandlet i artikel 2.

4. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan ud over det eller de centrale forbindelseskontorer udpege kontorer som forbindelsesafdelinger. Forbindelsesafdelingerne anmoder om eller yder gensidig bistand i henhold til dette direktiv som led i deres specifikke territoriale eller operationelle kompetencer.

5. Når et forbindelseskantor eller en forbindelsesafdeling modtager en anmodning om gensidig bistand, der kræver foranstaltninger uden for det ansvarsområde, det/den har fået tillagt, sender det/den straks anmodningen til det kompetente kontor eller den kompetente afdeling, hvis dette/denne er bekendt, eller til det centrale forbindelseskantor og underretter den bistandssøgende myndighed herom.

6. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat underretter Kommissionen om dens centrale forbindelseskantor og om eventuelle forbindelseskontorer eller forbindelsesafdelinger, som den har udpeget. Kommissionen stiller de modtagne oplysninger til rådighed for medlemsstaterne.

7. Al korrespondance sendes fra eller på vegne af eller, fra sag til sag efter aftale med det centrale forbindelseskantor, som sikrer en effektiv kommunikation.

KAPITEL II

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER

Artikel 5

Anmodning om oplysninger

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed udleverer den bistandssøgte myndighed de oplysninger, der kan forventes at være relevante for den bistandssøgende myndighed ved inddrivelse af dens fordringer som omhandlet i artikel 2.

Med henblik på udlevering af disse oplysninger sørger den bistandssøgte myndighed for at foretage de administrative undersøgelser, der måtte være nødvendige for at fremskaffe dem.

2. Den bistandssøgte myndighed er ikke forpligtet til at give oplysninger:

- a) som den ikke ville være i stand til at fremskaffe med henblik på inddrivelse af lignende fordringer, opstået i den bistandssøgte medlemsstat
- b) som ville afsløre handelsmæssige, industrielle eller erhvervsmæssige hemmeligheder
- c) hvis meddelelse kunne krænke sikkerheden eller den offentlige orden i den bistandssøgte medlemsstat.

3. Stk. 2 kan under ingen omstændigheder fortolkes således, at det gør det muligt for en bistandssøgt myndighed i en medlemsstat at afslå at levere oplysninger, udelukkende fordi oplysningerne skal indhentes hos en bank, en anden finansiell institution, en forvalter eller en person, der handler som repræsentant eller betroet person, eller fordi oplysningerne vedrører en persons ejerskabsinteresser.

4. Den bistandssøgte myndighed underretter den bistandssøgende myndighed om grundene til, at en anmodning om oplysninger ikke kan efterkommes.

Artikel 6

Udveksling af oplysninger uden forudgående anmodning

Hvis en tilbagebetaling af skatter eller afgifter, dog ikke merværdiafgifter, vedrører en person, der er etableret eller hjemmehørende i en anden medlemsstat, kan den medlemsstat, hvorfra tilbagebetalingen skal finde sted, underrette den medlemsstat, hvor den pågældende er etableret eller hjemmehørende, om den forestående tilbagebetaling.

Artikel 7

Tilstedeværelse på administrative kontorer og deltagelse i administrative undersøgelser

1. Efter aftale mellem den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed og ifølge bestemmelser, som den bistandssøgte myndighed har fastsat, kan embedsmænd, der er behørigt bemyndiget af den bistandssøgende myndighed, med henblik på at fremme gensidig bistand som omhandlet i dette direktiv:

- a) være til stede på kontorer, hvor de administrative myndigheder i den bistandssøgte medlemsstat udfører deres hverv
- b) være til stede under administrative undersøgelser, der foretages på den bistandssøgte medlemsstats område
- c) bistå de kompetente embedsmænd i den bistandssøgte medlemsstat under en retssag i den pågældende medlemsstat.

2. For så vidt det er tilladt i henhold til den bistandssøgte medlemsstats gældende lovgivning, kan det fastsættes i den i stk. 1, litra b), omhandlede aftale, at embedsmænd fra den bistandssøgende medlemsstat kan interviewe enkeltpersoner og gennemgå sagsakter.

3. Embedsmænd med bemyndigelse fra den bistandssøgende myndighed, som gør brug af mulighederne i stk. 1 og 2, skal til enhver tid kunne fremvise en skriftlig bemyndigelse med angivelse af deres identitet og officielle mandat.

KAPITEL III

BISTAND TIL MEDDELELSE AF DOKUMENTER

Artikel 8

Anmodning om meddelelse af visse dokumenter vedrørende fordringer

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed meddeler den bistandssøgte myndighed modtageren alle dokumenter, herunder retslige, der hidrører fra den bistandssøgende medlemsstat, og som vedrører en fordring som omhandlet i artikel 2 eller inddrivelse heraf.

Anmodningen om meddelelse ledsages af en standardformular, der mindst indeholder følgende oplysninger:

- a) navn, adresse og andre oplysninger, der er relevante for identifikationen af modtageren
- b) formålet med meddelelsen og tidsfristen for at give meddelelse

- c) en beskrivelse af det vedlagte dokument og den pågældende fordrings art og beløb
- d) navn, adresse og andre kontaktoplysninger vedrørende
 - i) det kontor, der har ansvaret for det vedlagte dokument og, hvis det ikke er det samme,
 - ii) det kontor, hvor der kan indhentes yderligere oplysninger om det meddelte dokument eller om mulighederne for at anfægte betalingspligten.

2. Den bistandssøgende myndighed anmoder kun om meddelelse i henhold til denne artikel, når den ikke kan give meddelelse efter reglerne for meddelelse af de pågældende dokumenter i den bistandssøgende medlemsstat, eller når en sådan meddelelse ville give anledning til uforholdsmæssigt store vanskeligheder.

3. Den bistandssøgte myndighed giver straks den bistandssøgende myndighed underretning om, hvad den har foretaget sig for at efterkomme anmodningen om meddelelse, og især om, på hvilken dato dokumentet er blevet meddelt til modtageren.

Artikel 9

Meddelelsesmidler

1. Den bistandssøgte myndighed sørger for, at meddelelsen i den bistandssøgte medlemsstat foretages i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat.

2. Stk. 1 berører ikke andre typer meddelelser foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgende medlemsstat i overensstemmelse med de gældende regler i den pågældende medlemsstat.

En kompetent myndighed, der er etableret i den bistandssøgende medlemsstat, kan meddele dokumenter direkte med anbefalet brev eller elektronisk til en person på en anden medlemsstats område.

KAPITEL IV

INDDRIVELSESFORANSTALTNINGER ELLER RETSBEVARENDE FORANSTALTNINGER

Artikel 10

Anmodning om inddrivelse

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed inddriver den bistandssøgte myndighed fordringer, der er omhandlet i en akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat.

2. Den bistandssøgende myndighed tilsender den bistandssøgte myndighed alle relevante oplysninger, som vedrører den sag, der har begrundet anmodningen om inddrivelse, så snart den har fået kendskab til disse oplysninger.

Artikel 11

Betingelser for anmodninger om inddrivelse

1. Den bistandssøgende myndighed må ikke fremsætte en anmodning om inddrivelse, hvis og så længe fordringen og/eller den akt, der hjemler ret til eksekution heraf i den bistandssøgende medlemsstat, anfægtes i denne medlemsstat, medmindre artikel 14, stk. 4, tredje afsnit, finder anvendelse.

2. Inden den bistandssøgende myndighed fremsætter en anmodning om inddrivelse, iværksættes de inddrivelseprocedurer, der kan indledes i den bistandssøgende medlemsstat, undtagen i følgende tilfælde:

- a) hvis det er tydeligt, at der ikke er nogen aktiver til inddrivelse i den bistandssøgende medlemsstat, eller at sådanne procedurer ikke vil føre til betaling af hele fordringen, og den bistandssøgende myn-

dighed ligger inde med specifikke oplysninger om, at den pågældende person har aktiver i den bistandssøgte medlemsstat

- b) hvis anvendelse af sådanne procedurer i den bistandssøgende medlemsstat ville være uforholdsmæssigt vanskelig.

Artikel 12

Akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og andre dokumenter som bilag hertil

1. Anmodninger om inddrivelse ledsages af en ensartet akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat.

Denne ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, afspejler det væsentlige indhold i den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution, og udgør det eneste grundlag for inddrivelsesforanstaltninger og retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat. Den behøver ikke at anerkendes, suppleres eller erstattes af en tilsvarende akt i den pågældende medlemsstat.

Den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution, skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) oplysninger, der er relevante for identifikationen af den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution, en beskrivelse af fordringen, herunder dens art, den omfattede periode, datoer af relevans for eksekutionsprocessen samt fordringens beløb og forskellige komponenter såsom hovedstol, påløbne renter osv.
- b) navn og andre oplysninger, der er relevante for identifikationen af den betalingspligtige
- c) navn, adresse og andre kontaktoplysninger vedrørende
 - i) det kontor, der har ansvaret for vurderingen af fordringen og, hvis det ikke er det samme,
 - ii) det kontor, hvor der kan hentes yderligere oplysninger om fordringen eller mulighederne for at anfægte betalingspligten.

2. Anmodningen om inddrivelse af en fordring kan ledsages af andre dokumenter vedrørende fordringen, som er udstedt i den bistandssøgende medlemsstat.

Artikel 13

Eksekution af anmodningen om inddrivelse

1. Med henblik på inddrivelse i den bistandssøgte medlemsstat behandles enhver fordring, for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, på samme måde, som hvis det drejede sig om en fordring fra den bistandssøgte medlemsstat, medmindre andet er fastsat i dette direktiv. Den bistandssøgte myndighed anvender sine beføjelser og procedurer i henhold til de love og administrative bestemmelser, der i den bistandssøgte medlemsstat gælder for fordringer i forbindelse med samme skat eller afgift eller, hvis en sådan ikke findes, en lignende skat eller afgift, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

Hvis den bistandssøgte myndighed vurderer, at der ikke opkræves samme eller lignende skatter eller afgifter på dens område, anvender den sine beføjelser og procedurer i henhold til de love og administrative bestemmelser, der i den bistandssøgte medlemsstat gælder for fordringer i forbindelse med personlig indkomstskat, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

Den bistandssøgte medlemsstat er ikke forpligtet til at give fordringer fra andre medlemsstater samme fortrinsstilling som lignende fordringer, der er opstået i den pågældende medlemsstat, medmindre andet aftales mellem de berørte medlemsstater eller er hjemlet i den bistandssøgte medlemsstats nationale lovgivning. En medlemsstat, der giver en anden medlemsstats fordringer en fortrinsstilling, kan ikke afslå at give de samme eller lignende fordringer fra andre medlemsstater samme fortrinsstilling på samme vilkår.

Den bistandssøgte medlemsstat inddriver fordringen i sin egen valuta.

2. Den bistandssøgte myndighed underretter efter due diligence-princippet den bistandssøgende myndighed om foranstaltninger, den træffer vedrørende anmodningen om inddrivelse.

3. Fra den dato, hvorpå anmodningen om inddrivelse blev modtaget, opkræver den bistandssøgte myndighed renter for sen betaling i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat.

4. Hvis de love og administrative bestemmelser, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat, tillader det, kan den bistandssøgte myndighed indrømme den betalingspligtige en betalingsfrist eller tillade betaling i rater, og den kan i den forbindelse opkræve renter. Den orienterer efterfølgende den bistandssøgende myndighed om en sådan beslutning.

5. Med forbehold af artikel 20, stk. 1, fremsender den bistandssøgte myndighed til den bistandssøgende myndighed de beløb, der er inddrevet i forbindelse med fordringen og renterne som omhandlet i stk. 3 og 4 i denne artikel.

Artikel 14

Tvister

1. Tvister vedrørende fordringen, den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, eller den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og tvister vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgende medlemsstat hører under de kompetente instansers kompetence i den bistandssøgende medlemsstat. Hvis fordringen, den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, eller den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, anfægtes under inddrivelsesforretningen af en berørt part, underretter den bistandssøgte myndighed den pågældende part om, at sagen skal indbringes for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat i overensstemmelse med den gældende lovgivning i den medlemsstat.

2. Tvister vedrørende de eksekutionsforanstaltninger, der træffes i den bistandssøgte medlemsstat, eller vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en kompetent myndighed i den bistandssøgte medlemsstat indbringes for den kompetente instans i denne medlemsstat i overensstemmelse med gældende lovgivning og administrative bestemmelser i den medlemsstat.

3. Hvis en sag som omhandlet i stk. 1 er indbragt for den kompetente instans i den bistandssøgende medlemsstat, underretter den bistandssøgende myndighed den bistandssøgte myndighed herom og oplyser, i hvilket omfang fordringen ikke er anfægtet.

4. Så snart den bistandssøgte myndighed har modtaget de i stk. 3 nævnte oplysninger enten fra den bistandssøgende myndighed eller fra den berørte part, suspenderer den eksekutionsforretningen, for så vidt angår den anfægtede del af fordringen, indtil der foreligger en afgørelse fra den kompetente instans om spørgsmålet, medmindre den bistandssøgende myndighed anmoder om andet i overensstemmelse med tredje afsnit i dette stykke.

Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed, eller hvis den bistandssøgte myndighed på anden måde skønner, at det er nødvendigt, kan den bistandssøgte myndighed træffe retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelse, for så vidt som lovgivningen i den bistandssøgte medlemsstat tillader det, uden at dette dog berører anvendelsen af artikel 16.

Den bistandssøgende myndighed kan i henhold til de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat, anmode den bistandssøgte myndighed om at inddrive en anfægtet fordring eller den anfægtede del af en fordring, for så vidt som det er tilladt efter de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat. Sådanne anmodninger begrundes. Hvis indsigelsesspørgsmålet senere afgøres til fordel for den betalingspligtige, tilbagebetaler den bistandssøgende myndighed eventuelt inddrevne beløb med

tillæg af eventuel erstatning i overensstemmelse med den lovgivning, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat.

Hvis de kompetente myndigheder i den bistandssøgende eller den bistandssøgte medlemsstat har indledt en procedure med gensidig aftale, og resultatet af proceduren kan påvirke den fordring, i forbindelse med hvilken der er anmodet om bistand, skal inddrivelsesforanstaltningerne suspenderes eller standses, indtil proceduren er afsluttet, medmindre den vedrører et umiddelbart hastetilfælde på grund af svig eller insolvens. Hvis inddrivelsesforanstaltningerne suspenderes eller standses, finder andet afsnit anvendelse.

Artikel 15

Ændring eller tilbagetrækning af anmodningen om bistand ved inddrivelse

1. Den bistandssøgende myndighed underretter straks den bistandssøgte myndighed om efterfølgende ændringer af anmodningen om inddrivelse eller tilbagetrækning heraf og oplyser om årsagerne til ændringerne eller tilbagetrækningen.

2. Hvis ændringen af anmodningen skyldes en afgørelse fra den i artikel 14, stk. 1, omhandlede kompetente instans, fremsender den bistandssøgende myndighed denne afgørelse sammen med en revideret ensartet akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat. Den bistandssøgte myndighed træffer derefter yderligere inddrivelsesforanstaltninger på grundlag af den reviderede akt.

Inddrivelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger, som allerede er truffet på grundlag af den oprindelige ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, kan fortsættes på grundlag af den reviderede akt, medmindre ændringen af anmodningen skyldes, at den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, eller den oprindelige ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, er ugyldig.

Artikel 12 og 14 finder anvendelse på den reviderede akt.

Artikel 16

Anmodning om retsbevarende foranstaltninger

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed træffer den bistandssøgte myndighed retsbevarende foranstaltninger, hvis dette er tilladt efter dens nationale lovgivning og i henhold til dens administrative praksis, for at sikre inddrivelse, hvis en fordring eller den akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, anfægtes på det tidspunkt, hvor anmodningen foretages, eller hvis fordringen endnu ikke er omhandlet i en akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, for så vidt retsbevarende foranstaltninger også er mulige i en lignende situation i henhold til den bistandssøgende medlemsstats lovgivning og administrative praksis.

Det dokument, der udfærdiges med henblik på at hjemle ret til retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgende medlemsstat vedrørende en eventuel fordring, for hvilken der er anmodet om gensidig bistand, vedhæftes anmodningen om retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat. Dette dokument anerkendes, suppleres eller erstattes ikke af en tilsvarende akt i den bistandssøgte medlemsstat.

2. Anmodningen om retsbevarende foranstaltninger kan ledsages af andre dokumenter vedrørende fordringen, som er udstedt i den bistandssøgende medlemsstat.

Artikel 17

Regler for anmodning om retsbevarende foranstaltninger

Med henblik på iværksættelsen af artikel 16 anvendes artikel 10, stk. 2, artikel 13, stk. 1 og 2, samt artikel 14 og 15 med de fornødne ændringer.

Artikel 18

Begrænsning af den bistandssøgte myndigheds forpligtelser

1. Den bistandssøgte myndighed er ikke forpligtet til at yde den i artikel 10-16 omhandlede bistand, hvis inddrivelse af fordringen på grund af den betalingspligtiges situation ville give anledning til alvorlige økonomiske eller sociale vanskeligheder i den bistandssøgte medlemsstat, for så vidt som de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i denne medlemsstat, tillader en sådan fritagelse for nationale fordringer.

2. Den bistandssøgte myndighed er ikke forpligtet til at yde den i artikel 5 og 7-16 omhandlede bistand, hvis den oprindelige anmodning om bistand efter artikel 5, 7, 8, 10 eller 16 vedrører fordringer, der er over fem år gamle regnet fra tidspunktet for fordringens forfaldsdato i den bistandssøgende medlemsstat frem til tidspunktet for fremsættelse af den oprindelige anmodning om bistand.

Hvis der imidlertid gøres indsigelse mod fordringen eller den oprindelige akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgende medlemsstat, løber den femårige tidsfrist fra det tidspunkt, hvor den bistandssøgende medlemsstat fastslår, at der ikke længere kan gøres indsigelse mod fordringen eller den akt, der hjemler ret til eksekution.

Hvis de kompetente myndigheder i den bistandssøgende medlemsstat giver henstand eller mulighed for betaling i rater, løber den femårige tidsfrist fra det tidspunkt, hvor den samlede betalingsperiode udløber.

I disse tilfælde er den bistandssøgte myndighed dog ikke forpligtet til at yde bistand, som vedrører fordringer, der er over ti år gamle regnet fra tidspunktet for fordringens forfaldsdato i den bistandssøgende medlemsstat.

3. En medlemsstat er ikke forpligtet til at yde bistand, hvis det samlede beløb af de fordringer, der er omfattet af dette direktiv, og for hvilke der anmodes om bistand, er på under 1500 EUR.

4. Den bistandssøgte myndighed underretter den bistandssøgende myndighed om grundene til, at en anmodning om bistand ikke kan efterkommes.

Artikel 19

Forældelse

1. Spørgsmål om forældelse afgøres udelukkende ud fra de retsregler, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat.

2. For så vidt angår suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfrister, har inddrivelsesforanstaltninger, der i overensstemmelse med anmodningen om bistand træffes af eller på vegne af den bistandssøgte myndighed, og som medfører suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i henhold til de retsregler, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat, samme virkning i den bistandssøgende medlemsstat, hvis der er hjemmel for den tilsvarende virkning i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgende medlemsstat.

Hvis suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen ikke er mulig i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgte medlemsstat, anses de inddrivelsesforanstaltninger, der i overensstemmelse med anmodningen om bistand træffes af eller på vegne af den bistandssøgte myndighed, og som ville medføre suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i henhold til de retsregler, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat, for at være truffet i sidstnævnte medlemsstat, for så vidt angår deres virkning for forældelse.

Første og andet afsnit berører ikke rettighederne for de kompetente myndigheder i den bistandssøgende medlemsstat til at træffe foranstaltninger til suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i overensstemmelse med den gældende lovgivning i denne medlemsstat.

3. Den bistandssøgende myndighed og den bistandssøgte myndighed underretter hinanden om foranstaltninger, der afbryder, suspenderer eller forlænger forældelsesfristen for den fordring, for hvilken der er anmodet om inddrivelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger, eller som kan have denne virkning.

Artikel 20

Omkostninger

1. Ud over de beløb, der er nævnt i artikel 13, stk. 5, skal den bistandssøgte myndighed søge at inddrive de omkostninger, den har afholdt i forbindelse med inddrivelsen fra den berørte person, og tilbageholde disse i det inddrevne beløb i overensstemmelse med den bistandssøgte myndigheds love og bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver indbyrdes afkald på godtgørelse af omkostninger i forbindelse med den gensidige bistand, som de yder hinanden i medfør af dette direktiv.

Ved inddrivelse, der enten frembyder særlige vanskeligheder, er forbundet med meget store omkostninger eller falder inden for rammerne af bekæmpelsen af organiseret kriminalitet, kan de bistandssøgende og bistandssøgte myndigheder imidlertid træffe aftale om særlige godtgørelsesregler i de pågældende sager.

3. Uanset stk. 2 forbliver den bistandssøgende medlemsstat ansvarlig over for den bistandssøgte medlemsstat for godtgørelse af eventuelle omkostninger og tab som følge af foranstaltninger, som erklæres ubegrundede, for så vidt angår fordringens indhold eller gyldigheden af den akt, der hjemler ret til eksekution og/eller retsbevarende foranstaltninger, og som er udstedt af den pågældende bistandssøgende myndighed.

KAPITEL V

GENERELLE REGLER FOR ALLE TYPER ANMODNINGER OM BISTAND

Artikel 21

Standardformularer og kommunikationsmidler

1. De i artikel 5, stk. 1, omhandlede anmodninger om oplysninger, de i artikel 8, stk. 1, omhandlede anmodninger om meddelelse, de i artikel 10, stk. 1, omhandlede anmodninger om inddrivelse og de i artikel 16, stk. 1, omhandlede anmodninger om retsbevarende foranstaltninger fremsendes elektronisk under anvendelse af en standardformular, medmindre dette af tekniske årsager ikke lader sig gøre. Disse formularer anvendes også så vidt muligt i forbindelse med yderligere korrespondance vedrørende anmodningen.

Den ensartede akt, der hjemler ret til eksekution i den bistandssøgte medlemsstat, og det dokument, der hjemler ret til retsbevarende foranstaltninger i den bistandssøgende medlemsstat, samt de øvrige dokumenter som omhandlet i artikel 12 og 16 fremsendes også elektronisk, medmindre dette af tekniske årsager ikke lader sig gøre.

Hvis det er hensigtsmæssigt, kan der til standardformularerne vedhæftes rapporter, erklæringer og andre dokumenter eller bekræftede kopier eller uddrag heraf, som også fremsendes elektronisk, medmindre dette af tekniske årsager ikke lader sig gøre.

Standardformularer og elektronisk kommunikation kan også anvendes til udveksling af oplysninger i medfør af artikel 6.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på de oplysninger og den dokumentation, der indhentes ved tilstedeværelse på administrative kontorer i en anden medlemsstat eller ved deltagelse i administrative undersøgelser i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 7.

3. Det forhold, at korrespondancen ikke sker elektronisk eller med anvendelse af standardformularer, påvirker ikke gyldigheden af de oplysninger, der indhentes, eller de foranstaltninger, der træffes, i forbindelse med eksekutionen af en anmodning om bistand.

Artikel 22

Anvendelse af sprog

1. Alle anmodninger om bistand, standardformularer til brug for meddelelse og ensartede akter, der hjemler ret til eksekution i de bistandssøgte medlemsstater, sendes på eller ledsages af en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den bistandssøgte medlemsstat. Det forhold, at visse dele heraf er affattet på et andet sprog end det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den bistandssøgte medlemsstat, berører ikke deres gyldighed eller lovligheden ved proceduren, for så vidt dette andet sprog er et, der er aftalt mellem de berørte medlemsstater.

2. De dokumenter, for hvilke der anmodes om meddelelse i henhold til artikel 8, kan sendes til den bistandssøgte myndighed på et af de officielle sprog i den bistandssøgende medlemsstat.

3. Når en anmodning ledsages af andre dokumenter end de i stk. 1 og 2 nævnte, kan den bistandssøgte myndighed om nødvendigt anmode den bistandssøgende myndighed om en oversættelse af sådanne dokumenter til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den bistandssøgte medlemsstat eller til et andet sprog som aftalt bilateralt mellem de berørte medlemsstater.

Artikel 23

Videregivelse af oplysninger og dokumenter

1. Oplysninger, der under en eller anden form videregives i medfør af dette direktiv, er omfattet af tavshedspligt og nyder samme beskyttelse som den, der gælder for tilsvarende oplysninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der modtager dem.

Sådanne oplysninger kan anvendes med henblik på at iværksætte eksekution eller retsbevarende foranstaltninger i forbindelse med fordringer, der er omfattet af dette direktiv. De kan også anvendes til vurdering og eksekution af obligatoriske socialsikringsbidrag.

2. Personer, der er behørigt sikkerhedsgodkendt af Europa-Kommissionens sikkerhedsgodkendelsesmyndighed, kan udelukkende få adgang til disse oplysninger, hvis det er nødvendigt med henblik på drift, vedligeholdelse og udvikling af CCN-netværket.

3. Den medlemsstat, der udleverer oplysningerne, tillader, at de benyttes til andre formål end dem, der er nævnt i stk. 1, i den medlemsstat, der har modtaget oplysningerne, hvis oplysningerne i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der udleverer oplysningerne, kan anvendes til lignende formål.

4. Hvis den bistandssøgende eller bistandssøgte myndighed vurderer, at oplysninger, der er tilvejebragt i medfør af dette direktiv med henblik på de formål, der er omhandlet i stk. 1, kan være af værdi for en tredje medlemsstat, kan den fremsende de pågældende oplysninger til den omhandlede tredje medlemsstat, forudsat at denne overdragelse er i overensstemmelse med de regler og procedurer, der er fastsat i dette direktiv. Den underretter den medlemsstat, hvorfra oplysningerne kommer, om, at den agter at dele de pågældende oplysninger med en tredje medlemsstat. Den medlemsstat, hvorfra oplysningerne kommer, kan modsætte sig en sådan deling af oplysninger inden for ti arbejdsdage fra den dato, hvor den har modtaget meddelelsen fra den medlemsstat, der ønsker at dele oplysningerne.

5. Tilladelse til at anvende oplysninger i henhold til stk. 3, der er blevet fremsendt i henhold til stk. 4, kan kun gives af den medlemsstat, hvorfra oplysningerne kommer.

6. Oplysninger, der under en eller anden form videregives i medfør af dette direktiv, kan påberåbes eller anvendes som bevismateriale af alle myndigheder i den medlemsstat, der har modtaget oplysningerne, på samme grundlag som lignende oplysninger, der tilvejebringes i den pågældende medlemsstat.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24

Anvendelse af andre aftaler om bistand

1. Dette direktiv berører ikke opfyldelsen af en forpligtelse med hensyn til at yde videregående bistand på grundlag af bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, herunder for så vidt angår meddelelse af inden- og udenretslige akter.

2. Hvis medlemsstaterne indgår sådanne bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger om spørgsmål, som er omfattet af dette direktiv, bortset fra afgørelser i individuelle tilfælde, underretter de straks Kommissionen herom. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater.

3. Hvis medlemsstaterne yder en sådan mere omfattende gensidig bistand i medfør af en bilateral eller multilateral aftale eller ordning, kan de anvende de elektroniske kommunikationsnet og de standardformularer, der vedtages i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 25

Udvalg

1. Kommissionen bistås af Inddrivelsesudvalget.

2. Når der henvises til nærværende stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

Artikel 26

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med proceduren i artikel 25, stk. 2, de nærmere regler for gennemførelse af artikel 4, stk. 2, 3 og 4, artikel 5, stk. 1, artikel 8, artikel 10, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 2, 3, 4 og 5, artikel 15, artikel 16, stk. 1, og artikel 21, stk. 1.

Reglerne vedrører mindst følgende:

- a) de praktiske ordninger for organisering af kontakterne mellem de centrale forbindelseskontorer, de andre forbindelseskontorer og forbindelsesafdelingerne i artikel 4, stk. 2, 3 og 4, i de forskellige medlemsstater og kontakterne med Kommissionen
- b) de kommunikationsmidler, som myndighederne kan benytte til overførsel af meddelelser
- c) formatet af og andre detaljer i standardformularerne til de i artikel 5, stk. 1, artikel 8, artikel 10, stk. 1, artikel 12, stk. 1, og artikel 16, stk. 1, beskrevne formål
- d) omregning af beløb til inddrivelse og overførsel af inddrevne beløb.

Artikel 27

Rapportering

1. Hver medlemsstat underretter senest den 31. marts hvert år Kommissionen om følgende:

- a) antallet af anmodninger om oplysninger, meddelelse og inddrivelse eller om retsbevarende foranstaltninger, som den hvert år sender til hver bistandssøgt medlemsstat, og som den modtager fra hver bistandssøgende medlemsstat
- b) beløbet for de fordringer, for hvilke der anmodes om bistand ved inddrivelse, og de inddrevne beløb.
2. Medlemsstaterne kan også indsende andre oplysninger, der kan have værdi for evalueringen af den gensidige bistand i henhold til dette direktiv.
3. Kommissionen aflægger hvert femte år rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan de ordninger, der er etableret i medfør af dette direktiv, fungerer.

Artikel 28

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2011 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser fra den 1. januar 2012.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 29

Ophævelse af direktiv 2008/55/EF

Direktiv 2008/55/EF ophæves med virkning fra den 1. januar 2012.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 30

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 31

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. marts 2010.

På Rådets vegne

E. Salgado

Formand

RÅDETS DIREKTIV 2011/16/EU

af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (Offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 11. marts 2011)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 113 og 115,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Medlemsstaternes behov for gensidig bistand på beskatningsområdet stiger kraftigt i takt med globaliseringen. Den voldsomme udvikling i skatteydernes mobilitet, antallet af grænseoverskridende transaktioner og internationaliseringen af de finansielle instrumenter gør det vanskeligt for medlemsstaterne at ansætte skatter korrekt. Dette stigende problem påvirker skattesystemernes funktion og resulterer i dobbeltbeskatning, hvilket i sig selv ansporer til skattesvig og skatteunddragelse, samtidig med at kontrollen stadig foregår på nationalt niveau. Det er dermed til fare for det indre markeds funktion.

(2) Det er derfor ikke muligt for den enkelte medlemsstat at forvalte sit interne skattesystem, navnlig hvad angår direkte skatter, uden at modtage oplysninger fra andre medlemsstater. For at afhjælpe de negative virkninger heraf er det tvingende nødvendigt at etablere et nyt administrativt samarbejde mellem medlemsstaternes skattemyndigheder. Der er behov for instrumenter, der kan skabe tillid mellem medlemsstaterne ved, at der indføres de samme regler, forpligtelser og rettigheder i alle medlemsstater.

(3) Der bør derfor anvendes en fuldstændig ny tilgang baseret på et nyt regelsæt, der bemyndiger medlemsstaterne til at samarbejde effektivt på internationalt plan med henblik på at afhjælpe de negative virkninger af den stigende globalisering på det indre marked.

(4) Set i dette lys indeholder det gældende rådsdirektiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter og afgiftsbelastning af forsikringspræmier ikke længere de foranstaltninger, der er behov for. Dets betydelige svagheder er behandlet i en rapport af 22. maj 2000 fra Rådets ad hoc-gruppe for skattesvig og senest i Kommissionens meddelelse af 27. september 2004 om forebyggelse og bekæmpelse af erhvervsmæssig og finansiel uredelighed og Kommissionens meddelelse af 31. maj 2006 om det nødvendige i, at der udvikles en samordnet strategi til forbedring af bekæmpelsen af skattesvig.

(5) Direktiv 77/799/EØF selv med senere ændringer er blevet til under andre forhold end dem, der kendetegner de nuværende krav på det indre marked, og kan ikke længere opfylde de nye krav til det administrative samarbejde.

(6) På grund af de mange og omfattende tilpasninger, der skal foretages af direktiv 77/799/EØF, vil det ikke være tilstrækkeligt til at opfylde de ovenfor beskrevne mål blot at ændre det. Direktiv 77/799/EØF bør derfor ophæves og erstattes af en ny retsakt. En sådan retsakt bør gælde for direkte skatter og indirekte skatter, der endnu ikke er omfattet af anden EU-lovgivning. Dette nye direktiv anses i den forbindelse for at være det rette instrument til at sikre et effektivt administrativt samarbejde.

(7) Dette direktiv bygger på resultaterne fra direktiv 77/799/EØF, men fastlægger klarere og mere præcise regler for det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne, når det er nødvendigt for at opnå et bredere administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne, især om udveksling af oplysninger. Klarere

regler skulle også gøre det muligt især at dække alle juridiske og fysiske personer i Unionen og tage hensyn til det stadig større antal juridiske ordninger, herunder ikke alene traditionelle ordninger som f.eks. truster, stiftelser og investeringsfonde, men også alle nye instrumenter, som eventuelt oprettes af skatteborgere i medlemsstaterne.

(8) Der bør være mere direkte kontakt mellem de af medlemsstaternes lokale eller nationale kontorer, der står for det administrative samarbejde, mens hovedreglen er, at al kommunikation foregår via de centrale forbindelseskontorer. Den manglende direkte kontakt resulterer i manglende effektivitet, dårlig udnyttelse af de administrative samarbejdsordninger og langsom kommunikation. Kontakten mellem tjenesterne bør derfor gøres mere direkte, så samarbejdet kan blive hurtigere og mere effektivt. Tildelingen af kompetence til forbindelsesafdelingerne bør underlægges de nationale bestemmelser i de enkelte medlemsstater.

(9) Medlemsstaterne bør udveksle oplysninger om konkrete tilfælde, hvis en anden medlemsstat anmoder om det, og bør foretage de nødvendige undersøgelser for at tilvejebringe disse oplysninger. Det er meningen, at standarden »forventet relevans« skal muliggøre udveksling af oplysninger om skatteanliggender i den størst mulige udstrækning, men samtidig præcisere, at det ikke står medlemsstaterne frit for at benytte såkaldte »fishing expeditions« eller at anmode om oplysninger, der højst sandsynligt ikke er relevante for en given skatteydere skatteanliggender. Selv om artikel 20 i dette direktiv indeholder proceduremæssige krav, skal disse bestemmelser fortolkes bredt for ikke at hindre en effektiv udveksling af oplysninger.

(10) Det erkendes, at obligatorisk automatisk udveksling af oplysninger uden forhåndsbetinger er den mest effektive måde at foretage en korrekt vurdering af beskatning i grænseoverskridende situationer og bekæmpe svig på. Med henblik herpå bør der derfor følges en trinvis fremgangsmåde, der starter med automatisk udveksling af tilgængelige oplysninger vedrørende fem kategorier, og som tager de relevante bestemmelser op på ny efter en rapport fra Kommissionen.

(11) Spontan udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne bør også styrkes og fremmes.

(12) Der bør fastlægges tidsfrister for fremsendelse af oplysninger i henhold til dette direktiv for at sikre, at udvekslingen af oplysninger sker rettidigt og dermed er effektiv.

(13) Det er vigtigt at tillade, at embedsmænd fra en medlemsstats skattemyndigheder kan opholde sig på en anden medlemsstats område.

(14) Da den skattemæssige situation for en eller flere skattepligtige personer, der er etableret i flere medlemsstater, ofte er af fælles eller komplementær interesse, bør det være muligt for to eller flere medlemsstater at foretage samtidig kontrol af sådanne personer efter indbyrdes aftale og på frivilligt grundlag.

(15) Eftersom der i nogle medlemsstater er lovkrav om, at en skatteyder skal informeres om beslutninger og akter, der vedrører hans skattepligt, hvilket kan medføre vanskeligheder for skattemyndighederne, hvis skatteyderen f.eks. er flyttet til en anden medlemsstat, er det ønskeligt, at skattemyndighederne i sådanne tilfælde kan anmode de kompetente myndigheder i den medlemsstat, skatteyderen er flyttet til, om samarbejde.

(16) Feedback om de sendte oplysninger vil fremme administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne.

(17) Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen er nødvendigt med henblik på løbende undersøgelse af samarbejdsprocedurer og udveksling af erfaringer og bedste praksis på de pågældende områder.

(18) Det er vigtigt for at sikre et effektivt administrativt samarbejde, at de oplysninger og dokumenter, der tilvejebringes i henhold til dette direktiv, også kan anvendes til andre formål af den medlemsstat, der har modtaget dem, dog med de restriktioner, der er fastlagt i dette direktiv. Det er også vigtigt, at medlemsstaterne kan videregive disse oplysninger til et tredjeland på visse betingelser.

(19) Det skal klart defineres og begrænses, i hvilke situationer en bistandsøgt medlemsstat kan afslå at meddele oplysningerne, og der skal tages hensyn til visse private interesser, som skal beskyttes, tillige med almenvellet.

(20) En medlemsstat bør dog ikke afslå at videregive oplysninger, fordi de ikke er af national interesse, eller fordi oplysningerne skal indhentes hos en bank, en anden finansiel institution, en forvalter eller en person, der handler som repræsentant eller betroet person, eller fordi oplysningerne vedrører en persons ejerskabsinteresser.

(21) Dette direktiv indeholder minimumsregler og bør derfor ikke påvirke medlemsstaternes ret til at indgå i et bredere samarbejde med andre medlemsstater i henhold til egen national lovgivning eller inden for rammerne af bilaterale eller multilaterale aftaler, der er indgået med andre medlemsstater.

(22) Det bør også gøres klart, at når en medlemsstat etablerer et bredere samarbejde med et tredjeland end det samarbejde, der er omhandlet i dette direktiv, bør den ikke nægte at etablere et sådant bredere samarbejde med andre medlemsstater, der ønsker at indgå i et sådant gensidigt bredere samarbejde.

(23) Udvekslingen af oplysninger bør ske ved hjælp af standardiserede formularer, formater og kommunikationskanaler.

(24) Det administrative samarbejdes effektivitet bør evalueres, navnlig på grundlag af statistikker.

(25) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

(26) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Unionens interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne.

(27) Enhver udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv er underlagt gennemførelsesbestemmelserne til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger. Det bør dog overvejes at begrænse visse rettigheder og forpligtelser, der er fastsat ved direktiv 95/46/EF, for at beskytte de interesser, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, litra e), i nævnte direktiv. Sådanne begrænsninger er nødvendige og forholdsmæssige i betragtning af medlemsstaternes potentielle indtægtstab og den afgørende betydning, som de oplysninger, der er omfattet af nærværende direktiv, har for effektiviteten af bekæmpelsen af svig.

(28) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der bl.a. er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(29) Målet for dette direktiv, nemlig at sikre et effektivt administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på at afhjælpe de negative virkninger af den stigende globalisering på det indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af den påkrævede ensartethed og effektivitet bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål –

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Dette direktiv fastsætter de regler og procedurer, hvorefter medlemsstaterne skal samarbejde indbyrdes med henblik på at udveksle de oplysninger, som kan forudses at være relevante for administrationen og håndhævelsen af medlemsstaternes nationale love vedrørende de i artikel 2 omhandlede skatter.

2. Dette direktiv fastsætter desuden bestemmelser om elektronisk udveksling af de i stk. 1 omhandlede oplysninger samt de regler og procedurer, hvorefter medlemsstaterne og Kommissionen skal samarbejde om spørgsmål vedrørende koordinering og evaluering.

3. Dette direktiv berører ikke anvendelsen i medlemsstaterne af reglerne om gensidig retshjælp i straffesager. Det berører heller ikke opfyldelsen af medlemsstaternes forpligtelser til at indgå et bredere administrativt samarbejde på grundlag af andre retsakter, herunder også bilaterale eller multilaterale aftaler.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle former for skatter, der opkræves af eller på vegne af en medlemsstat eller en medlemsstats territoriale eller administrative underenheder, herunder de lokale myndigheder.

2. Uanset stk. 1 finder dette direktiv ikke anvendelse på merværdi- og toldafgifter eller punktafgifter, der er dækket af anden EU-lovgivning om administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne. Dette direktiv finder heller ikke anvendelse på obligatoriske sociale bidrag, der skal indbetales til medlemsstaten eller en underenhed i medlemsstaten eller til sociale sikringsinstitutioner, der er etableret i henhold til forvaltningsretlige bestemmelser.

3. De i stk. 1 omhandlede skatter kan under ingen omstændigheder opfattes således, at de omfatter:

- a) gebyrer, f.eks. for attester og andre dokumenter udstedt af offentlige myndigheder, eller
- b) skyldige beløb af kontraktmæssig karakter, såsom betaling for almenyttige offentlige ydelser.

4. Dette direktiv finder anvendelse på de i stk. 1 omhandlede skatter, der opkræves inden for det territorium, hvor traktaterne finder anvendelse, jf. artikel 52 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) en medlemsstats »kompetente myndighed«: den myndighed, der er blevet udpeget af medlemsstaten. Det centrale forbindelseskontor, en forbindelsesafdeling og en kompetent embedsmand anses også for at være kompetente myndigheder, når de handler i henhold til dette direktiv ved delegering i medfør af artikel 4
- 2) »centralt forbindelseskontor«: det kontor, der er udpeget som særligt ansvarligt for kontakterne til de øvrige medlemsstater med henblik på det administrative samarbejde
- 3) »forbindelsesafdeling«: ethvert kontor, som ikke er det centrale forbindelseskontor, og som er udpeget til direkte at udveksle oplysninger i henhold til dette direktiv

- 4) »kompetent embedsmand«: enhver embedsmand, der er bemyndiget til direkte at udveksle oplysninger i henhold til dette direktiv
- 5) »bistandssøgende myndighed«: det centrale forbindelseskantor, en forbindelsesafdeling eller enhver kompetent embedsmand i en medlemsstat, som fremsætter en anmodning om bistand på den kompetente myndigheds vegne
- 6) »bistandssøgte myndighed«: det centrale forbindelseskantor, en forbindelsesafdeling eller enhver kompetent embedsmand i en medlemsstat, som modtager en anmodning om bistand på den kompetente myndigheds vegne
- 7) »administrativ undersøgelse«: alle former for kontrol, efterprøvning og andre foranstaltninger, som foretages af medlemsstater i forbindelse med udførelsen af deres opgaver med henblik på at sikre en korrekt anvendelse af skattelovgivningen
- 8) »udveksling af oplysninger efter anmodning«: udveksling af oplysninger foranlediget af en anmodning fra den bistandssøgende medlemsstat til den bistandssøgte medlemsstat i et konkret tilfælde
- 9) »automatisk udveksling af oplysninger«: systematisk meddelelse til en anden medlemsstat, uden forudgående anmodning, af oplysninger, som er defineret på forhånd, med forud fastsatte regelmæssige intervaller. I forbindelse med artikel 8 er tilgængelige oplysninger de oplysninger i sagsakterne i den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, som kan indhentes i medfør af procedurerne til indsamling og behandling af oplysninger i den pågældende medlemsstat
- 10) »spontan udveksling af oplysninger«: ikke-systematisk meddelelse på et hvilket som helst tidspunkt, uden forudgående anmodning, af oplysninger til en anden medlemsstat
- 11) »person«:
 - a) en fysisk person
 - b) en juridisk person
 - c) når der i henhold til gældende lovgivning er mulighed for det, en sammenslutning af personer, der kan udføre retshandlinger, men som ikke har status som juridisk person, eller
 - d) ethvert andet retligt arrangement uanset art og form, med eller uden status som juridisk person, der ejer eller forvalter aktiver, hvoraf der, herunder af indkomst afledt deraf, skal svares en skat, der er omfattet af dette direktiv
- 12) »elektronisk«: ved hjælp af elektronisk dataudstyr til behandling, herunder digital kompression, og lagring af data og ved anvendelse af kabel, radio eller optiske teknologier eller andre elektromagnetiske midler
- 13) »CCN-netværk«: den fælles platform, der er baseret på the common communication network (CCN), og som er udviklet af Unionen til alle elektroniske transmissioner mellem de kompetente myndigheder på told- og skatteområdet.

Artikel 4

Organisatoriske bestemmelser

1. Hver medlemsstat meddeler inden en måned efter den 11. marts 2011 Kommissionen, hvilken myndighed der er kompetent, for så vidt angår dette direktiv, og meddeler straks Kommissionen eventuelle ændringer heraf. Kommissionen stiller oplysningerne til rådighed for de andre medlemsstater og offentliggør en liste over medlemsstaternes myndigheder i Den Europæiske Unions Tidende.

2. Den kompetente myndighed udpeger ét centralt forbindelseskantor. Den kompetente myndighed er ansvarlig for at underrette Kommissionen og de andre medlemsstater herom.

Det centrale forbindelseskantor kan også udpeges som ansvarligt for kontakter med Kommissionen. Den kompetente myndighed er ansvarlig for at underrette Kommissionen herom.

3. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan udpege forbindelsesafdelinger med et ansvarsområde, som er tillagt i overensstemmelse med dens nationale lovgivning eller politik. Det centrale for-

bindelseskantor er ansvarligt for at ajourføre listen over forbindelsesafdelingerne og gøre den tilgængelig for de centrale forbindelseskantorer i de andre berørte medlemsstater og for Kommissionen.

4. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat kan udpege kompetente embedsmænd. Det centrale forbindelseskantor er ansvarligt for at ajourføre listen over de kompetente embedsmænd og gøre den tilgængelig for de centrale forbindelseskantorer i de andre berørte medlemsstater og for Kommissionen.

5. De embedsmænd, der medvirker i det administrative samarbejde i henhold til dette direktiv, anses under alle omstændigheder for at være kompetente til dette formål i overensstemmelse med de regler, som de kompetente myndigheder fastlægger.

6. Når en forbindelsesafdeling eller en kompetent embedsmand sender eller modtager en anmodning om samarbejde eller et svar på en sådan anmodning, underretter den/han det centrale forbindelseskantor i sin medlemsstat efter de procedurer, der anvendes i denne medlemsstat.

7. Hvis en forbindelsesafdeling eller en kompetent embedsmand modtager en anmodning om samarbejde, der kræver foranstaltninger, som falder uden for det ansvarsområde, den/han har fået tillagt i overensstemmelse med den nationale lovgivning eller politik i sin medlemsstat, sender den/han straks anmodningen til det centrale forbindelseskantor i sin medlemsstat og underretter den bistandssøgende myndighed herom. I dette tilfælde begynder perioden i artikel 7 dagen efter, at anmodningen om samarbejde er fremsendt til det centrale forbindelseskantor.

KAPITEL II

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER

AFDELING I

Udveksling af oplysninger efter anmodning

Artikel 5

Procedure for udveksling af oplysninger efter anmodning

Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed meddeler den bistandssøgte myndighed den bistandssøgende myndighed enhver oplysning som omhandlet i artikel 1, stk. 1, som den er i besiddelse af, eller som den indhenter i forbindelse med administrative undersøgelser.

Artikel 6

Administrative undersøgelser

1. Den bistandssøgte myndighed lader foretage de administrative undersøgelser, der er nødvendige for at indhente de oplysninger, der er omhandlet i artikel 5.

2. Den i artikel 5 omhandlede anmodning kan indeholde en begrundet anmodning om en specifik administrativ undersøgelse. Hvis den bistandssøgte myndighed ikke finder det nødvendigt med en administrativ undersøgelse, underretter den straks den bistandssøgende myndighed om grundene hertil.

3. Når den bistandssøgte myndighed fremskaffer de ønskede oplysninger eller foretager den ønskede administrative undersøgelse, benytter den samme fremgangsmåde, som hvis den handlede på eget initiativ eller efter anmodning fra en anden myndighed i sin egen medlemsstat.

4. Når den bistandssøgende myndighed specifikt anmoder om det, skal den bistandssøgte myndighed fremsende originaldokumenter, forudsat at det ikke er i strid med gældende bestemmelser i den bistandssøgte myndigheds medlemsstat.

Artikel 7

Tidsfrister

1. Den bistandssøgte myndighed meddeler de i artikel 5 omhandlede oplysninger hurtigst muligt og senest seks måneder fra datoen for modtagelsen af anmodningen.

I tilfælde, hvor de pågældende oplysninger allerede er i den bistandssøgte myndigheds besiddelse, videregives de dog inden to måneder efter denne dato.

2. For visse særlige tilfælde kan den bistandssøgte og den bistandssøgende myndighed aftale andre frister end dem, der er fastsat i stk. 1.

3. Den bistandssøgte myndighed sender straks og under alle omstændigheder senest syv hverdage fra modtagelsen af en anmodning den bistandssøgende myndighed en bekræftelse af modtagelsen, så vidt muligt elektronisk.

4. Inden en måned efter modtagelsen af anmodningen underretter den bistandssøgte myndighed den bistandssøgende myndighed om eventuelle mangler ved anmodningen og om behovet for eventuelle supplerende baggrundsoplysninger. I dette tilfælde begynder fristen i stk. 1 dagen efter, at den bistandssøgte myndighed har modtaget de nødvendige supplerende oplysninger.

5. Når den bistandssøgte myndighed ikke er i stand til at besvare anmodningen inden for den relevante tidsfrist, underretter den straks og under alle omstændigheder inden tre måneder efter modtagelsen af anmodningen den bistandssøgende myndighed om årsagerne til, at tidsfristen ikke kan overholdes, og om, hvornår den mener, den vil kunne besvare anmodningen.

6. Når den bistandssøgte myndighed ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger og er ude af stand til at besvare anmodningen om oplysninger eller afslår det af de grunde, der er omhandlet i artikel 17, underretter den straks og under alle omstændigheder inden en måned efter modtagelsen af anmodningen den bistandssøgende myndighed om årsagerne hertil.

AFDELING II

Obligatorisk automatisk udveksling af oplysninger

Artikel 8

Anvendelsesområde og betingelser for obligatorisk automatisk udveksling af oplysninger

1. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat meddeler ved automatisk udveksling den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat tilgængelige oplysninger for så vidt angår beskatningsperioder fra og med den 1. januar 2014 om personer, der er hjemmehørende i den pågældende anden medlemsstat, vedrørende følgende specifikke kategorier af indkomst og kapital, sådan som de skal forstås efter den nationale lovgivning i den medlemsstat, der meddeler oplysningerne:

- a) erhvervsmæssig indtægt
- b) bestyrelshonorarer
- c) livsforsikringsprodukter, der ikke er omfattet af andre EU-retsakter om udveksling af oplysninger og andre lignende foranstaltninger
- d) pensioner
- e) ejendomsret til og indtægt fra fast ejendom.

2. Inden den 1. januar 2014 underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke af de i stk. 1 anførte kategorier de har tilgængelige oplysninger om. De underretter Kommissionen om eventuelle senere ændringer heraf.

3. En medlemsstats kompetente myndighed kan meddele enhver anden medlemsstats kompetente myndighed, at den ikke ønsker at modtage oplysninger om de kategorier af indkomst og kapital, der er nævnt i stk. 1, eller at den ikke ønsker at modtage oplysninger om indkomst eller kapital, der ikke overstiger et tærskelbeløb. Den underretter også Kommissionen herom. En medlemsstat kan anses for ikke at ønske at modtage oplysninger i henhold til stk. 1, hvis den ikke underretter Kommissionen om én eneste kategori, som den har tilgængelige oplysninger om.

4. Inden den 1. juli 2016 indgiver medlemsstaterne årligt statistikker til Kommissionen over mængden af automatiske udvekslinger og, i det omfang det er muligt, oplysninger om administrative og andre relevante omkostninger og fordele i forbindelse med de stedfundne udvekslinger og om mulige ændringer for såvel skattemyndighederne som for tredjeparter.

5. Inden den 1. juli 2017 aflægger Kommissionen rapport med en oversigt over og en vurdering af de modtagne statistikker og oplysninger med hensyn til spørgsmål såsom de administrative og andre relevante omkostninger og fordele ved automatisk udveksling af oplysninger samt praktiske forhold i tilknytning hertil. Kommissionen forelægger eventuelt et forslag for Rådet om de kategorier af indkomst og kapital og/eller de betingelser, der er fastsat i stk. 1, herunder betingelsen om, at oplysninger om personer, der er hjemmehørende i andre medlemsstater, skal være tilgængelige.

Ved gennemgangen af et forslag fra Kommissionen overvejer Rådet en yderligere styrkelse af effektiviteten og funktionaliteten af den automatiske udveksling af oplysninger og en højnelse af standarden herfor med henblik på at fastsætte:

- a) at den kompetente myndighed i hver medlemsstat ved automatisk udveksling meddeler den kompetente myndighed i enhver anden medlemsstat oplysninger for så vidt angår beskatningsperioder fra og med den 1. januar 2017 om personer, der er hjemmehørende i den pågældende anden medlemsstat, vedrørende mindst tre af de specifikke kategorier af indkomst og kapital, der er anført i stk. 1, sådan som de skal forstås efter den nationale lovgivning i den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, og
- b) at listen over kategorier i stk. 1 udvides til også at omfatte udbytte, kapitalgevinster og royalties.

6. Meddelelsen af oplysninger finder sted mindst én gang om året inden for seks måneder efter udgangen af det skatteår i medlemsstaten, i hvilket oplysningerne blev tilgængelige.

7. Kommissionen fastsætter efter proceduren i artikel 26, stk. 2, og inden de datoer, der er anført i artikel 29, stk. 1, hvordan den automatiske udveksling af oplysninger skal gennemføres i praksis.

8. Hvis medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om automatisk udveksling af oplysninger for yderligere kategorier af indkomst og kapital i bilaterale eller multilaterale aftaler, som de indgår med andre medlemsstater, meddeler de disse aftaler til Kommissionen, som stiller dem til rådighed for alle de øvrige medlemsstater.

AFDELING III

Spontan udveksling af oplysninger

Artikel 9

Anvendelsesområde og betingelser for spontan udveksling af oplysninger

1. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat meddeler de i artikel 1, stk. 1, omhandlede oplysninger til den kompetente myndighed i enhver anden berørt medlemsstat i ethvert af følgende tilfælde:

- a) en medlemsstats kompetente myndighed har grund til at formode, at der kan blive tale om et tab af skatteindtægter i den anden medlemsstat
- b) en skattepligtig person opnår i én medlemsstat en skattnedsættelse eller skattefritagelse, der ville medføre skatteforhøjelse eller beskatning i den anden medlemsstat

- c) forretninger mellem en skattepligtig person i én medlemsstat og en skattepligtig person i den anden medlemsstat foretages via et eller flere lande på en måde, der vil kunne indebære, at der opnås en skattebesparelse i en af disse medlemsstater eller i dem begge
- d) en medlemsstats kompetente myndighed har grund til at formode, at der er tale om en skattebesparelse som følge af fiktive overførsler af overskud inden for grupper af virksomheder
- e) der indsamles i en medlemsstat som følge af oplysninger, der er meddelt af den kompetente myndighed i den anden medlemsstat, oplysninger, som kan anvendes ved skatteansættelsen i denne anden medlemsstat.

2. Hver medlemsstats kompetente myndigheder kan ved spontan udveksling meddele de andre medlemsstaters kompetente myndigheder oplysninger, som de har kendskab til, og som kan være nyttige for de andre medlemsstaters kompetente myndigheder.

Artikel 10

Tidsfrister

1. Den kompetente myndighed, for hvilken de i artikel 9, stk. 1, omhandlede oplysninger bliver tilgængelige, meddeler disse oplysninger til den kompetente myndighed i enhver anden berørt medlemsstat hurtigst muligt og senest en måned, efter at de blev tilgængelige.

2. Den kompetente myndighed, til hvilken oplysningerne er meddelt i henhold til artikel 9, bekræfter omgående og under alle omstændigheder senest syv hverdage efter modtagelsen, om muligt elektronisk, modtagelsen af oplysningerne over for den kompetente myndighed, der leverede oplysningerne.

KAPITEL III

ANDRE FORMER FOR ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

AFDELING I

Tilstedeværelse i administrative kontorer og deltagelse i administrative undersøgelser

Artikel 11

Anvendelsesområde og betingelser

1. Efter aftale mellem den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed og i overensstemmelse med de bestemmelser, som sidstnævnte har fastsat, kan embedsmænd, der er bemyndiget af den bistandssøgende myndighed, med henblik på at udveksle de i artikel 1, stk. 1, omhandlede oplysninger:

- a) være til stede i de kontorer, hvor de administrative myndigheder i den bistandssøgte myndigheds medlemsstat udfører deres opgaver
- b) være til stede under de administrative undersøgelser, der finder sted på den bistandssøgte medlemsstats område.

Hvis de ønskede oplysninger er indeholdt i dokumentation, som den bistandssøgte myndigheds embedsmænd har adgang til, udleveres der kopi heraf til embedsmændene fra den bistandssøgende myndighed.

2. For så vidt det er tilladt i henhold til den bistandssøgte medlemsstats lovgivning, kan den i stk. 1 omhandlede aftale fastsætte, at embedsmænd fra den bistandssøgende myndighed, når de er til stede under administrative undersøgelser, kan interviewe enkeltpersoner og gennemgå sagsakter.

Afviser den person, der undersøges, at respektere de kontrolforanstaltninger, der iværksættes af den bistandssøgende myndigheds embedsmænd, betragtes dette af den bistandssøgte myndighed som en afvisning over for sidstnævnte myndigheds embedsmænd.

3. Embedsmænd, som er bemyndiget af den bistandssøgende medlemsstat og er til stede i en anden medlemsstat i medfør af stk. 1, skal til enhver tid kunne fremvise en skriftlig fuldmagt med angivelse af deres identitet og deres officielle adkomst til at medvirke i sagen.

AFDELING II

Samtidig kontrol

Artikel 12

Samtidig kontrol

1. Når to eller flere medlemsstater aftaler at foretage samtidig kontrol på hver sit område af en eller flere personer, som er af fælles eller komplementær interesse, med henblik på at udveksle de således tilvejebragte oplysninger, finder stk. 2, 3 og 4 anvendelse.

2. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat udpeger uafhængigt de personer, den har til hensigt at indstille til samtidig kontrol. Den underretter den kompetente myndighed i de andre berørte medlemsstater om de tilfælde, den foreslår med henblik på samtidig kontrol, og begrundet sit valg.

Den angiver, inden for hvilken periode kontrollen skal finde sted.

3. Den kompetente myndighed i hver af de berørte medlemsstater beslutter, om den ønsker at deltage i den samtidige kontrol. Den bekræfter over for den myndighed, der foreslår en samtidig kontrol, at den accepterer at deltage i kontrollen, eller giver et begrundet afslag.

4. Den kompetente myndighed i hver af de berørte medlemsstater udpeger en repræsentant, som har ansvaret for at lede og koordinere kontrollen.

AFDELING III

Administrativ meddelelse

Artikel 13

Anmodning om meddelelse

1. Efter anmodning fra den kompetente myndighed i en medlemsstat meddeler den kompetente myndighed i en anden medlemsstat i overensstemmelse med reglerne for meddelelse af tilsvarende akter i den bistandssøgte medlemsstat adressaten alle akter og afgørelser fra de administrative myndigheder i den bistandssøgende medlemsstat, som vedrører anvendelsen på dens område af den skattelovgivning, der er omfattet af dette direktiv.

2. Anmodninger om meddelelse skal indeholde en angivelse af genstanden for den akt eller afgørelse, der skal meddeles, adressatens navn og adresse og enhver anden oplysning, der kan bidrage til at identificere adressaten.

3. Den bistandssøgte myndighed underretter omgående den bistandssøgende myndighed om, hvordan anmodningen følges op, og oplyser navnlig datoen for, hvornår adressaten har fået meddelelse om akten eller afgørelsen.

4. Den bistandssøgende myndighed anmoder kun om meddelelse i henhold til denne artikel, når den ikke er i stand til at give meddelelse i overensstemmelse med reglerne for meddelelse af de pågældende akter i den bistandssøgende medlemsstat, eller når en sådan meddelelse ville medføre uforholdsmæssigt store vanskeligheder. Den kompetente myndighed i en medlemsstat kan meddele et dokument ved anbefalet brev eller elektronisk direkte til en person på en anden medlemsstats område.

AFDELING IV

Feedback

Artikel 14

Betingelser

1. Når en kompetent myndighed giver oplysninger i henhold til artikel 5 eller 9, kan den bede den kompetente myndighed, der modtager oplysningerne, om at sende feedback herom. Hvis der bedes om feedback, skal den kompetente myndighed, der har modtaget oplysningerne, med forbehold af de regler om fortrolighed med hensyn til skatteforhold og databeskyttelse, der gælder i dens medlemsstat, sende feedback til den kompetente myndighed, der har leveret oplysninger, så hurtigt som muligt og senest tre måneder, efter at resultatet af anvendelsen af de ønskede oplysninger er kendt. Kommissionen fastsætter nærmere bestemmelser om den praktiske gennemførelse efter proceduren i artikel 26, stk. 2.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder sender feedback om den automatiske udveksling af oplysninger til de øvrige berørte medlemsstater en gang om året i overensstemmelse med de praktiske ordninger, der er indgået aftale om bilateralt.

AFDELING V

Udveksling af bedste praksis og erfaringer

Artikel 15

Anvendelsesområde og betingelser

1. Medlemsstaterne undersøger og evaluerer sammen med Kommissionen det administrative samarbejde, der finder sted i henhold til dette direktiv, og udveksler de erfaringer, de har gjort, for at forbedre samarbejdet og, når det er relevant, fastsætte regler inden for de pågældende områder.

2. Medlemsstaterne kan sammen med Kommissionen udstede retningslinjer om ethvert aspekt, der måtte være nødvendigt for at kunne udveksle bedste praksis og erfaringer.

KAPITEL IV

BETINGELSER FOR DET ADMINISTRATIVE SAMARBEJDE

Artikel 16

Videregivelse af oplysninger og dokumenter

1. Oplysninger, der under en eller anden form videregives mellem medlemsstater i medfør af dette direktiv, er omfattet af tavshedspligt og nyder samme beskyttelse som den, der gælder for tilsvarende oplysninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der modtager dem. Sådanne oplysninger kan anvendes til administration og håndhævelse af medlemsstaternes nationale love vedrørende de skatter, der er nævnt i artikel 2.

Sådanne oplysninger kan også anvendes til ansættelse og håndhævelse af andre skatter og afgifter, der er omfattet af artikel 2 i Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger, eller til ansættelse og håndhævelse af obligatoriske sociale bidrag.

Endvidere kan de anvendes i forbindelse med retslige og administrative procedurer, som kan medføre anvendelse af sanktioner, og som indledes på grund af overtrædelse af skattelovgivningen, med forbehold af generelle regler og bestemmelser om sagsøgtes og vidners rettigheder i sådanne procedurer.

2. Med tilladelse fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, der videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, og kun i det omfang, dette er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den myndighed, der modtager oplysninger, er hjemmehørende, kan oplysninger og dokumenter, der modtages i henhold til dette direktiv, anvendes til andre formål end dem, der er nævnt i stk. 1. En sådan tilladelse gives, hvis oplysningerne kan anvendes til lignende formål i den medlemsstat, hvor den kompetente myndighed, der videregiver oplysningerne, er hjemmehørende.

3. Når den kompetente myndighed i en medlemsstat finder, at oplysninger, den har modtaget fra den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, kan være til nytte til de formål, der er nævnt i stk. 1, for den kompetente myndighed i en tredje medlemsstat, kan den videregive disse oplysninger til den sidstnævnte kompetente myndighed, forudsat at videregivelsen sker i overensstemmelse med de regler og procedurer, der er fastsat i dette direktiv. Den underretter den kompetente myndighed i den medlemsstat, som oplysningerne hidrører fra, om sin hensigt om at meddele en tredje medlemsstat disse oplysninger. Den medlemsstat, som oplysningerne hidrører fra, kan modsætte sig dette inden ti arbejdsdage fra modtagelsen af underretningen fra den medlemsstat, der ønsker at meddele oplysningerne.

4. Tilladelse til at anvende oplysninger i henhold til stk. 2, der er blevet fremsendt i henhold til stk. 3, kan kun gives af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor oplysningerne har deres oprindelse.

5. Oplysninger, rapporter, attester og andre dokumenter samt bekræftede kopier eller uddrag af sådanne dokumenter, som den bistandssøgte myndighed har fået kendskab til og videresendt til den bistandssøgende myndighed i henhold til dette direktiv, kan påberåbes som bevismateriale af de kompetente instanser i den bistandssøgende medlemsstat på samme måde som tilsvarende oplysninger, rapporter, attester og andre dokumenter, der er fremsendt af en myndighed i denne medlemsstat.

Artikel 17

Begrænsninger

1. En bistandssøgt myndighed i en medlemsstat giver en bistandssøgende myndighed i en anden medlemsstat de oplysninger, der er nævnt i artikel 5, på betingelse af, at den bistandssøgende myndighed har udtømt de sædvanlige informationskilder, som den efter omstændighederne kunne have brugt til at få de ønskede oplysninger uden fare for, at dets mål bringes i fare.

2. Dette direktiv forpligter ikke en bistandssøgt medlemsstat til at foretage undersøgelser eller meddele oplysninger, hvis det ville være i strid med dens lovgivning at foretage sådanne undersøgelser eller indhente de efterspurgte oplysninger til eget brug.

3. Den bistandssøgte medlemsstats kompetente myndighed kan afslå at meddele oplysninger, når den bistandssøgende medlemsstat af retlige grunde ikke er i stand til at stille tilsvarende oplysninger til rådighed.

4. Meddelelse af oplysninger kan afslås, hvis det vil føre til videregivelse af en erhvervsmæssig, industriel eller faglig hemmelighed, en fremstillingsmetode eller oplysninger, hvis videregivelse ville stride mod almene interesser.

5. Den bistandssøgte myndighed underretter den bistandssøgende myndighed om grunden til, at anmodningen om oplysninger ikke kan imødekommes.

Artikel 18

Forpligtelser

1. Hvis en medlemsstat anmoder om oplysninger i henhold til dette direktiv, træffer den bistandssøgte medlemsstat foranstaltninger til at indhente de ønskede oplysninger, selv om denne medlemsstat ikke måtte have behov for disse oplysninger til egne skattemæssige formål. Denne forpligtelse berører ikke bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, 3 og 4, der under ingen omstændigheder kan fortolkes således, at de gør det muligt for en bistandssøgt medlemsstat at nægte at levere oplysninger, udelukkende fordi den ikke har nogen national interesse i disse oplysninger.

2. Artikel 17, stk. 2 og 4, kan under ingen omstændigheder fortolkes således, at de gør det muligt for en bistandssøgt myndighed i en medlemsstat at afslå at levere oplysninger, udelukkende fordi oplysningerne skal indhentes hos en bank, en anden finansiel institution, en forvalter eller en person, der handler som repræsentant eller betroet person, eller fordi oplysningerne vedrører en persons ejerskabsinteresser.

3. Uanset stk. 2 kan en medlemsstat nægte at videregive de anmodede oplysninger, hvis sådanne oplysninger vedrører beskatningsperioder, der går forud for den 1. januar 2011, og hvis videregivelsen af sådanne oplysninger kunne have været nægtet på grundlag af artikel 8, stk. 1, i direktiv 77/799/EØF, såfremt der var blevet anmodet herom inden den 11. marts 2011.

Artikel 19

Udvidelse af bredere samarbejde etableret med et tredjeland

Når en medlemsstat etablerer et bredere samarbejde med et tredjeland end det samarbejde, der er omhandlet i dette direktiv, må den pågældende medlemsstat ikke nægte at etablere et sådant bredere samarbejde med enhver anden medlemsstat, der ønsker at indgå i et sådant bredere gensidigt samarbejde med den pågældende medlemsstat.

Artikel 20

Standardformularer og elektroniske formater

1. Anmodninger om oplysninger og om administrative undersøgelser i henhold til artikel 5 og de relevante svar, bekræftelser, anmodninger om supplerende baggrundsmateriale, afvisninger og afslag i henhold til artikel 7 fremsendes så vidt muligt ved hjælp af en standardformular, som Kommissionen vedtager efter proceduren i artikel 26, stk. 2.

Standardformularerne kan ledsages af rapporter, attester og andre dokumenter eller af bekræftede kopier eller uddrag af sådanne dokumenter.

2. Standardformularen i stk. 1 skal mindst omfatte følgende oplysninger, der opgives af den bistandssøgende myndighed:

- a) identiteten af den person, der undersøges eller efterforskes
- b) det skattemæssige formål med at søge oplysningerne.

Den bistandssøgende myndighed kan i det omfang, det er kendt, og i overensstemmelse med internationale udviklinger opgive navn og adresse på enhver person, der anses for at være i besiddelse af de ønskede oplysninger, samt ethvert element, der kan lette den bistandssøgte myndigheds indsamling af oplysninger.

3. Spontane oplysninger og bekræftelse heraf i henhold til henholdsvis artikel 9 og 10, anmodninger om administrative meddelelser i henhold til artikel 13 og feedbackoplysninger i henhold til artikel 14 sendes ved hjælp af den standardformular, der vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 26, stk. 2.

4. Automatisk udveksling af oplysninger i henhold til artikel 8 sker ved hjælp af et standard elektronisk format, der har til formål at lette denne automatiske udveksling, og som er baseret på det eksisterende elektroniske format i medfør af artikel 9 i Rådets direktiv 2003/48/EF af 3. juni 2003 om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, hvilket format benyttes til alle former for automatisk udveksling af oplysninger og vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 26, stk. 2.

Artikel 21

Bestemmelser om den praktiske gennemførelse

1. De oplysninger, der meddeles i henhold til dette direktiv, leveres så vidt muligt elektronisk ved hjælp af CCN-netværket.

Om nødvendigt fastsætter Kommissionen efter proceduren i artikel 26, stk. 2, nærmere bestemmelser om den praktiske gennemførelse af første afsnit.

2. Kommissionen er ansvarlig for den udvikling af CCN-netværket, der måtte være nødvendig for at sikre udvekslingen af disse oplysninger mellem medlemsstaterne.

Medlemsstaterne er ansvarlige for den udvikling af deres systemer, der måtte være nødvendig for at sikre, at disse oplysninger kan udveksles ved anvendelse af CCN-netværket.

Medlemsstaterne afstår fra alle krav om godtgørelse af udgifter i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv undtagen eventuelle udgifter til eksperthonorarer.

3. Personer, der er behørigt godkendt af Kommissionens sikkerhedsgodkendelsesmyndighed, har kun adgang til disse oplysninger, i det omfang det er nødvendigt for pasning, vedligeholdelse og udvikling af CCN-netværket.

4. Anmodninger om samarbejde, herunder anmodninger om meddelelser og bilag dertil, kan fremsættes på ethvert sprog, der aftales mellem den bistandsøgte og den bistandsøgende myndighed.

Anmodningerne skal kun ledsages af en oversættelse til det eller et af de officielle sprog i den bistandsøgte myndigheds medlemsstat i særlige tilfælde, hvor den bistandsøgte myndighed begrundes sin anmodning om en oversættelse.

Artikel 22

Særlige forpligtelser

1. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til:

- a) at sikre en effektiv intern koordination inden for den i artikel 4 omhandlede organisation
- b) at etablere et direkte samarbejde med de i artikel 4 omhandlede myndigheder i de andre medlemsstater
- c) at sikre, at det administrative samarbejde, der fastsættes ved dette direktiv, fungerer smidigt.

2. Kommissionen meddeler hver medlemsstat de generelle oplysninger om gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv, som den modtager og kan videregive.

KAPITEL V

FORBINDELSER MED KOMMISSIONEN

Artikel 23

Evaluering

1. Medlemsstaterne og Kommissionen undersøger og evaluerer, hvordan det administrative samarbejde, der er fastsat ved dette direktiv, fungerer.

2. Medlemsstaterne sender Kommissionen alle relevante oplysninger, der er nødvendige for at evaluere, om det administrative samarbejde, der finder sted i overensstemmelse med dette direktiv, er effektivt med hensyn til bekæmpelse af skatteunddragelse og skatteundgåelse.

3. Medlemsstaterne sender Kommissionen en årlig vurdering af, om den automatiske udveksling af oplysninger som omhandlet i artikel 8 er effektiv, og de opnåede konkrete resultater. Kommissionen vedtager efter proceduren i artikel 26, stk. 2, i hvilken form og efter hvilke retningslinjer denne årlige vurdering skal fremsendes.

4. Kommissionen opstiller efter proceduren i artikel 26, stk. 2, en liste over de statistiske oplysninger, som medlemsstaterne skal fremsende med henblik på evalueringen af dette direktiv.

5. Oplysninger, der videregives til Kommissionen i medfør af stk. 2, 3 og 4, skal behandles fortroligt af Kommissionen i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for Unionens myndigheder.

6. Oplysninger, der videregives til Kommissionen af en medlemsstat i medfør af stk. 2, 3 og 4, og enhver rapport eller ethvert dokument, som Kommissionen udarbejder under anvendelse af sådanne oplysninger, kan videresendes til andre medlemsstater. Sådanne oplysninger er omfattet af tavshedspligt og nyder samme beskyttelse som den, der gælder for tilsvarende oplysninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der modtager dem.

Rapporter og dokumenter udarbejdet af Kommissionen som omhandlet i dette stykke må kun anvendes af medlemsstaterne til analyseformål, men må ikke offentliggøres eller gøres tilgængelige for andre personer eller organer uden Kommissionens udtrykkelige samtykke.

KAPITEL VI

FORBINDELSER MED TREDJELANDE

Artikel 24

Udveksling af oplysninger med tredjelande

1. Når den kompetente myndighed i en medlemsstat fra et tredjeland modtager oplysninger, som kan forudses at være relevante for administrationen og håndhævelsen af de nationale love i den pågældende medlemsstat vedrørende de i artikel 2 omhandlede skatter, kan denne myndighed, i det omfang det tillades i medfør af en aftale med det pågældende tredjeland, videresende oplysningerne til de kompetente myndigheder i medlemsstater, der kan have gavn af disse oplysninger, og til enhver bistanæssøgende myndighed.

2. De kompetente myndigheder kan under overholdelse af deres nationale bestemmelser om videregivelse af personoplysninger til tredjelande videregive de oplysninger, der indhentes i henhold til dette direktiv, til et tredjeland, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor oplysningerne har deres oprindelse, har indvilliget i, at de videregives

- b) det pågældende tredjeland har forpligtet sig til at samarbejde, i det omfang det er nødvendigt for at indsamle bevismateriale om uregelmæssigheder eller ulovligheder i forbindelse med transaktioner, som synes at stride mod eller udgøre misbrug af skattelovgivningen.

KAPITEL VII

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 25

Databeskyttelse

Al udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv er underlagt gennemførelsesbestemmelserne til direktiv 95/46/EF. Medlemsstaterne begrænser dog med henblik på korrekt anvendelse af nærværende direktiv rækkevidden af de forpligtelser og rettigheder, der er fastsat i artikel 10, artikel 11, stk. 1, og artikel 12 og 21 i direktiv 95/46/EF i det omfang, det er nødvendigt for at beskytte de interesser, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, litra e), i nævnte direktiv.

Artikel 26

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg benævnt »Udvalget for Administrativt Samarbejde på Beskatningsområdet«.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

Artikel 27

Rapport

Hvert femte år efter den 1. januar 2013 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 28

Ophævelse af direktiv 77/799/EØF

Direktiv 77/799/EØF ophæves med virkning fra den 1. januar 2013.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til dette direktiv.

Artikel 29

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv med virkning fra den 1. januar 2013.

De sætter imidlertid de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 8 i dette direktiv med virkning fra den 1. januar 2015.

De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 30

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 31

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. februar 2011.

På Rådets vegne
MATOLCSY Gy.
Formand